

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ENVA s. r. o.**, se sídlem Školní 535, Křenovice, zastoupené Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2015, č. j. 62 A 109/2013 – 550,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2010, č. j. 13668-9/2010-ERU, byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017903 k výrobě elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice“ o celkovém instalovaném výkonu 1,518 MW. Oprávnění k licencované činnosti vzniklo dne 21. 12. 2010 a licence byla udělena na dobu 25 let.

II.

[2] Žalobce se žalobou podanou ve veřejném zájmu domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí. Krajský soud v Brně nejprve žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 109/2013 - 232, který byl však po kasační stížnosti podané žalobcem zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 - 36, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 3. 12. 2015, č. j. 62 A 109/2013 – 550, krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že žadatel o licenci byl povinen předložit v licenčním řízení stanovisko Technické inspekce České republiky. Rozhodnutí o udělení licence nezakládá právo uvést energetické zařízení do provozu. Předmětem licenčního

řízení není posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu a souvisejících závazných stanovisek [srov. § 5 odst. 3, § 7 odst. 4 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále „energetický zákon“) a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb.]. Žadatel o licenci dokládá splnění technických předpokladů pouze rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce.

[4] Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou, že revizní zpráva postrádala údaje o provedeném měření a nelze z ní proto zjistit, jak revizní technik dospěl ke svým zjištěním. Údaje o měření nejsou povinnou náležitostí revizní zprávy podle přílohy 2 bodu 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb. Jejich absence v revizní zprávě proto nemá za následek nesplnění technických předpokladů pro udělení licence.

[5] Z žádného právního předpisu neplyne ani požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému; není proto podstatné, že revizní zpráva se vztahuje pouze k instalacím NN. Účelem doložit splnění technických předpokladů pro udělení licence je, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat. Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 3 energetického zákona VN část neslouží k výrobě elektřiny, neboť se jedná pouze o přípojku do stanice vysokého napětí, a proto není třeba pro účely licenčního řízení trvat na revizní zprávě pro přípojku k VN části fotovoltaické elektrárny. Je přitom nerozhodné, že podle kolaudačního souhlasu Městského úřadu ve Slavkově u Brna ze dne 6. 12. 2010 je součástí elektrárny i přípojka VN a trafostanice. Požadavky na doložení listin podle energetického zákona nelze bez zákonného důvodu směřovat s požadavky na doložení listin ke kolaudačnímu souhlasu.

[6] Krajský soud však přisvědčil žalobní námitce o nepravosti zprávy o výchozí revizi č. R10/064 ze dne 15. 10. 2010 (dále též „revizní zpráva“), která byla jedním z nutných podkladů pro udělení licence. O nepravosti revizní zprávy svědčí řetězec provedených důkazů. Revizní technik J. K., který je pod zprávou podepsán, sice pracoval na stavbě elektrárny Křenovice, ale popřel, že by k ní vyhotovil revizní zprávu. Sporná revizní zpráva se nadto odlišuje od revizních zpráv vyhotovených panem K. v roce 2010. Tyto revizní zprávy mají oproti sporné revizní zprávě odlišný formát číslování ve formátu „číslo zprávy/rok“, odlišný údaj o evidenčním čísle revizního technika, odlišné grafické zpracování, a neobsahují údaje o dni zahájení a ukončení revize, nýbrž údaj o datu vyhotovení revizní zprávy. J. K. měl dle osoby zúčastněné na řízení předat revizní zprávu panu H., což pan K. i pan V. H. shodně popřeli. Rovněž nikdo ze svědků navržených osobou zúčastněnou na řízení nepotvrdil, že by viděl, jak J. K. vyhotovuje revizní zprávu č. R10/064 pro elektrárnu v Křenovicích nebo tuto revizní zprávu komukoli osobně předává. Přestože je revizní zpráva bez obsahových nedostatků, zpochybnění její pravosti prakticky vyvrací závěr žalovaného, že žalobce splnil předpoklady pro udělení licence. Nepravá revizní zpráva nemůže obstát jako podklad pro udělení licence ve správním řízení; tuto vadu ve zjištění skutkového stavu nelze odstranit či napravit v soudním řízení.

[7] Revizní zprávu pro osobu zúčastněnou na řízení zajišťovala společnost NELUMBO, spol. s r. o. (dále „společnost NELUMBO“), která byla v době licenčního řízení úzce personálně i majetkově propojena s osobou zúčastněnou na řízení

pokračování

prostřednictvím V. H. Za těchto okolností je vyloučeno, aby osobě zúčastněné na řízení svědčila dobrá víra o pravosti revizní zprávy vyhotovené sesterskou společností.

III.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítl, že krajský soud se neměl řídit závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, a neměl se zabývat námitkou nepravosti revizní zprávy, kterou žalobce uplatnil až po lhůtě pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud totiž odůvodnil přípustnost uvedené námítky poukazem na judikaturu k § 75 odst. 1 s. ř. s., podle které lze ve výjimečných případech vycházet i ze skutkového a právního stavu, který nastal až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Právní názor Nejvyššího správního soudu není ústavně konformní, neboť přihlédnout ke změně skutkového a právního stavu lze podle Ústavního soudu jen tehdy, pokud by v opačném případě došlo k porušení ústavně zaručeného hmotného práva. Taková situace je u žalob ve veřejném zájmu podávaných Nejvyšším státním zástupcem vyloučena z povahy věci, neboť tyto žaloby neslouží k ochraně ústavně zaručených hmotných práv, nýbrž k ochraně veřejného zájmu.

[9] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně hodnotil provedené důkazy. Výpověď J. K. byla vnitřně rozporná. J. K. uvedl, že prováděl pouze revize na malých elektrárnách, na druhou stranu nepopřel, že vyhotovil revizní zprávu č. 94/10 o pravidelné revizi FVE Moravský Žižkov I., která má výkon 1,2075 MW. J. K. zpracoval i další revizní zprávy na elektrárny s vyšším výkonem (Hradčany, Boudy a Ledce u Židlochovic), což potvrzuje i výpověď svědka P. K., že se s J. K. domlouval na provedení revizí nejméně dvou FVE o výkonu nad 1 MW. Svědci potvrdili, že J. K. vyhotovil i další 4 revizní zprávy se stejným formátem číslování jako FVE Křenovice. V. H. a K. F. shodně potvrdili, že J. K. zpracovával pro společnost NELUMBO veškeré NN revize. P. K. na jednání dne 26. 11. 2015 potvrdil, že během své práce na stavbě elektráren Kerhartice, Hradčany, Ledce a Kladno přicházel do kontaktu s revizním technikem J. K.; J. K. při dvou setkáních s panem K. prováděl měření v terénu za pomoci přístrojů, dělal si poznámky a domlouval se na termínu vyhotovení revizní zprávy.

[10] Tvrzení J. K., že razítko revizního technika zůstávalo na pracovním stole v práci ve společné kanceláři a bylo tedy volně přístupné, stejně tak i jeho notebook, neodpovídá praxi ve společnosti NELUMBO v předmětném období, jak ji popsala svědkyně K. F. ve výpovědi na jednání dne 26. 11. 2015. Paní F. uvedla, že všichni pracovníci svoje pracovní notebooky nosili domů a měli pracovní notebooky zabezpečené heslem. Na podporu této argumentace stěžovatel navrhl důkaz výsledkem svědkyně D. H. (dříve R.), bývalé zaměstnankyně společnosti NELUMBO, která s J. K. spolupracovala na několika projektech velkých FVE. Stěžovatelka se o této svědkyni dozvěděla až po vydání rozsudku krajského soudu, a proto nemohla krajskému soudu navrhnout provedení tohoto důkazu.

[11] Není dále pravda, že by byl soubor revizních zpráv předložený J. K. ucelený, bezrozporný a vnitřně konzistentní. U některých revizních zpráv datum poslední úpravy dokumentu předcházelo datu provedení revize elektrického zařízení uvedeného v textu

revizní zprávy (např. revizní zpráva č. 57 a č. 65). Číselná řada revizních zpráv nevznikala chronologicky. Číslo 67 zcela chybí. Krajský soud vycházel pouze z „wordových“ dokumentů, předložených J. K., nikoli z originálů revizních zpráv.

[12] J. K. v průběhu celého roku 2010 prováděl několik revizí měsíčně. Nepůsobí proto věrohodně, že v předloženém souboru nejsou žádné revizní zprávy z období od 13. 10. 2010 do 13. 12. 2010, nadto za situace, kdy společnost NELUMBO, u níž byl K. od roku 2009 zaměstnán jako elektrikář a revizní technik, dokončovala na konci roku 2010 několik projektů, které vyžadovaly bezodkladnou revizi. J. K. rovněž mohl používat více odlišných způsobů číslování. Revizní zprávy předložené J. K. neodpovídaly příloze 2, bodu 6, písm. b) vyhlášky č. 73/2010 Sb., neboť v nich chyběl údaj o datu zahájení, ukončení a předání revizní zprávy. Není rovněž pravda, že by J. K. v roce 2010 uváděl v revizních zprávách vždy nesprávné evidenční číslo, neboť ve zprávách č. 48/10, 64/10, 73/10, 87/10 a 92/10, které sám předložil krajskému soudu a jejichž pravost nepopřel, je evidenční číslo uvedeno správně. Obdobně není pravda, že by všechny revizní zprávy vyhotovené J. K. byly číslovány ve formátu „číslo zprávy/rok (dvojčíslí)“. Revizní zpráva, která byla součástí licenčního spisu žalovaného v případě stěžovatelky, obsahovala číslování ve formátu „č. R10/064“; stejné číslování měly i další revizní zprávy předložené stěžovatelkou, které zpracoval J. K. jakožto zaměstnanec společnosti NELUMBO. Jednalo se o revizní zprávy č. R10/061 (FVE Hradčany), č. R10/062 (Budská solární, s. r. o.) a č. R10/063 (FVE Ledce).

[13] Není významné, že všechny revizní zprávy s formátem číslování „R10/06X“ byly vyhotoveny 15. 10. 2010. Rovněž v souboru revizních zpráv, k nimž se J. K. hlásí, se nachází několik revizních zpráv se stejným datem (např. revizní zprávy č. 58, 59, 60, 61, a 62/10 byly všechny vyhotoveny dne 27. 5. 2010, revizní zprávy 49, 50 a 51/10 byly vyhotoveny 1. 4. 2010).

[14] Pokud nebylo s jistotou prokázáno, že sporná revizní zpráva je falzifikát, ani že tuto hypotetickou skutečnost způsobil V. H. jako bývalý jednatel či společník obou společností, nebo že by o údajném falšování revizní zprávy alespoň věděl, nelze uplatnit princip, že odpovědnost za každé údajné pochybení (nejpravděpodobněji některého ze zaměstnanců) nese pro účely posouzení dobré víry právnické osoby statutární orgán společnosti. Tím spíše nelze tuto odpovědnost přenášet na stěžovatele, v němž byl V. H. majetkově a personálně zainteresován. Stěžovatelce tedy svědčí dobrá víra o pravosti revizní zprávy a krajský soud měl žalobu zamítnout s poukazem na princip ochrany dobré víry a princip *in dubio pro libertate* (*in dubio mitius*).

[15] Pouhé pochybnosti o revizní zprávě nejsou natolik závažné, aby to vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nebylo zpochybněno, že FVE Křenovice byla v době provedení revize dokončena, že byla ještě v roce 2010 řádně připojena k distribuční soustavě, a nebyla zpochybněna ani její aktuální bezpečnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 – 171). Nebyl tedy prokázán naléhavý veřejný zájem na zrušení napadeného rozhodnutí. Zamítnutí žaloby by bylo v souladu i s principem ochrany právní jistoty, ochrany nabytých práv a presumpce správnosti aktů veřejné moci.

pokračování

[16] Stěžovatel namítl procesní pochybení krajského soudu. Soud nezajistil srozumitelné zpracování záznamu z ústních jednání, v důsledku toho je řada pasáží z klíčových svědeckých výpovědí zcela nesrozumitelná. Není tedy postaveno najisto, co bylo ve skutečnosti podkladem rozhodnutí krajského soudu, a zda soud učinil své právní závěry obsažené v napadeném rozsudku v souladu s provedeným dokazováním.

[17] Stěžovatel poukázal v podání ze dne 23. 11. 2015 na četné nesrovnalosti v revizních zprávách předložených J. K. Krajský soud měl proto J. K. opětovně vyslechnout a nesrovnalosti odstranit, což neučinil, a ani svůj postup řádně nevysvětlil. Některé rozpory tak zůstaly nevyjasněné. Opětovné předvolání J. K. v případě předložení nových revizních zpráv s jeho podpisem přitom navrhoval i žalobce na jednání dne 1. 10. 2015. Výše uvedené se vztahuje i na další důkazní návrhy, které stěžovatelka explicitně soudu navrhovala, a to především výslech revizního technika L. L., který rovněž prováděl revizi na FVE Křenovice, nebo četné listinné důkazy, především zprávy o pravidelné revizi elektrárny, které prokazovaly její bezpečnost.

IV.

[18] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je nepřípustná v té části, ve které směřuje proti právnímu názoru Nejvyššího správního soudu vyslovenému ve zrušujícím rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 – 36, neboť krajský soud byl tímto názorem přímo vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Otázka revizní zprávy byla předmětem žalobního bodu, podle kterého předložená revizní zpráva nemůže být důkazním prostředkem způsobilým řádně objasnit skutkový stav, protože nedovoluje posoudit, zda v ní učiněné závěry odpovídají provedeným měřením. Pokud následně vyšly najevo pochybnosti o její pravosti, které žalobce nemohl uplatnit dříve, nebylo by ústavně konformní se těmito pochybnostmi nezabývat a nepřipustit důkazy k jejich prokázání.

[19] Žalobce dále uvedl, že skutkové závěry krajského soudu mají oporu v provedených důkazech a v jejich hodnocení není logický rozpor. Pouhý názor stěžovatele, že určitý důkaz je v rozporu s jinými důkazy, nezpochybňuje skutková zjištění krajského soudu.

[20] Revizní zprávy, jejichž vyhotovení J. K. popřel, mají zcela jiné číselné označení R10/0xx, navíc číselné označení „R10/064“ se objevuje hned třikrát, a to v revizní zprávě ze dne 15. 10. 2010 a 10. 12. 2010 k FVE Křenovice a v revizní zprávě k FVE Chvalkovice. V době od 13. 10. 2010 do 13. 12. 2010 J. K. mohl na stavbě uvedených elektráren pracovat, nemusel je však revidovat, např. proto, že se v té době na nich pracovalo a ještě nebyly dokončeny. Ani u jedné z revizních zpráv označených R10/0xx nebylo postaveno najisto, že je J. K. někomu předával a zejména, že by revize vůbec provedl. Revizní zprávy, o kterých revizní technik prohlásil, že je vyhotovil, nesou společné rysy.

[21] J. K. neprováděl výchozí revize elektráren nad 1 MW, mohl však k těmto elektrárnám provádět revize pravidelné, které na výchozí revize navazují; tak tomu bylo například u revizní zprávy č. 94/10. Absence revizní zprávy č. 67 nezpochybňuje, že J. K. nevyhotovil revizní zprávy označené „R10/061“ až „R10/064“, které nezapadají do číselné řady a způsobu vypracování ostatních revizí. Do elektronické podoby revizních zpráv, k nimž se J. K. hlásí, sice mohlo zasáhnout více uživatelů; to však není důkazem o nepřípustné manipulaci, spíše o běžné praxi otevírání a ukládání elektronických

dokumentů na různých periferiích. J. K. nemusel souhlasit s vystavením revizních zpráv, protože zařízení nemohl revidovat. Je ostatně nemožné, aby byly během jediného dne revidovány čtyři rozsáhlé solární parky na různých místech v České republice.

[22] Závěr krajského soudu, že stěžovatel nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, plně koresponduje se skutkovými zjištěními. Stěžovatel předložil v licenčním řízení nepravdivou revizní zprávu, která je zásadním podkladem pro rozhodnutí o licenci. Stěžovatel zároveň byl v době licenčního řízení majetkově i personálně propojen se zhotovitelem stavby prostřednictvím V. H. mladšího. Z pohledu dobré víry není rozhodné, zda se stěžovatel nechal zastupovat, neboť z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Pokud stěžovatele zastupovala osoba, která předkládala nepravdivé důkazy, jde to vždy k tíži stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186).

[23] Audiozáznam o jednání v pasážích, kdy vypovídaly stěžovatelkou navržené osoby, tedy V. H., K. F. a P. K., je skutečně hůře srozumitelný, neboť je na některých místech rušen jiným zařízením. Nicméně není zcela nesrozumitelný a lze z něj zjistit, na základě jakých skutkových zjištění dospěl krajský soud k závěru o skutkovém stavu. Stěžovatel nadto nekonkretizoval, které části výsledků svědků K. F. a P. K. nejsou srozumitelné. Podle ustálené judikatury nemá výpověď V. H. povahu svědecké výpovědi, nýbrž výpovědi účastníka řízení, neboť pan H. byl v rozhodné době statutárním orgánem právnické osoby, která byla účastníkem řízení.

[24] Žalobce navrhoval opětovně vyslechnout J. K. u jednání dne 1. 10. 2015, aby svědek mohl být konfrontován s důkazy, jejichž obsah žalobce do té doby neznal a které krajský soud připustil provést až k návrhu stěžovatele (revizní zprávy k dalším FVE). Na tomto důkazním návrhu žalobce u jednání dne 26. 11. 2015 již ale netrval, neboť dodatečně provedené důkazy korespondovaly s výpovědí revizního technika J. K. a bylo postaveno na jisto, že J. K. nemohl provést revizi předmětného energetického zařízení. Není rovněž zřejmé, jak měl krajský soud pochybit neprovedením výsledku revizního technika L. L. Jeho revizní zpráva č. E10/279 se vztahovala jen k dílčí části energetického zařízení, konkrétně jen k NN-AC části, nikoli k NN-DC části, které se měla týkat údajná revize J. K. Stěžovatel ostatně na jednání dne 26. 11. 2015 k výslovnému dotazu předsedy senátu nenavrhl ani opětovný výslech J. K., ani výslech L. L., ani důkaz jinou revizní zprávou.

[25] Nepravdivost revizní zprávy nelze dodatečně napravit pozdější revizní zprávou či znaleckým posudkem. S odstupem času totiž nelze zpětně posuzovat bezpečnost energetického zařízení, neboť takové hodnocení by trpělo nedostatkem skutkových podkladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186).

[26] V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že dodatečně obdržel z trestní věci odborné vyjádření ke zkoumání ručního písma ze dne 29. 2. 2016, které potvrzuje skutkové závěry krajského soudu. V tomto odborném vyjádření je jasně uvedeno, že sporný podpis ve zprávě o výchozí revizi ze dne 15. 10. 2010 a v souvisejících přílohách není pravým podpisem J. K. Toto odborné vyjádření žalobce předložil Nejvyššímu správnímu soudu pro případné dokazování.

pokračování

V.

[27] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

VI.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

K vázanosti žalobními body

[30] Před meritorním projednáním kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností, neboť kasační stížnost směřovala proti rozsudku, který krajský soud vydal poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Opakovaná kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná pouze tehdy, je-li namítáno, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Není přitom podstatné, že v prvním případě podal kasační stížnost žalobce a podruhé tak učinila osoba zúčastněná na řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2013, č. j. 8 Afs 46/2012 – 40). Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, ve které již vyslovil právní názor závazný pro krajský soud, který se jím řídil v následném rozsudku.

[31] Uvedené ustanovení v sobě implicitně zahrnuje také další případy, v nichž lze kasační stížnost shledat přípustnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 – 55). Jedná se zejména o situace, kdy Nejvyšší správní soud vytkl krajskému soudu procesní pochybení či neúplně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Za těchto okolností by odmítnutí kasační stížnosti mělo za následek odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se tedy musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti zejména pro nesprávný procesní postup soudu nebo jinou vadu jeho rozhodnutí.

[32] Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování a nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku. Obdobně je tomu v případě změny právního stavu, která brání aplikaci původního předpisu, či při deklaraci protiústavnosti tohoto předpisu Ústavním soudem. Přípustná je i opakovaná kasační stížnost, jejímž základem je podstatná změna judikatury na úrovni Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie.

[33] Nejvyšší správní soud posoudil obsah kasačních námitek v souladu se shora uvedenými kritérii. Shledal, že kasační stížnost je částečně koncipována jako polemika s argumentací Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatel namítl, že se krajský soud mohl a měl odchýlit od právního názoru Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud totiž dle stěžovatele dospěl k nesprávnému závěru, že v nyní projednávané věci je ústavně konformní učinit výjimku z § 75 odst. 1 s. ř. s. a vzít v úvahu i změnu skutkových okolností, k níž došlo po podání žaloby. Uvedenou zásadu totiž lze prolomit pouze ve výjimečných případech, v nichž by důsledná aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. vedla k porušení ústavně zaručeného hmotného práva. Taková situace z povahy věci nemůže nastat u žaloby podávané na ochranu veřejného zájmu, neboť tento žalobní typ slouží k ochraně veřejného zájmu, nikoli k ochraně ústavně zaručeného práva žalobce.

[34] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, vylučuje institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností, aby Nejvyšší správní soud revidoval svůj původní závazný právní názor na základě nové kasační stížnosti v téže věci. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem rovněž vázán, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování. Tento právní názor Nejvyšší správní soud nerevidoval ani v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2010, č. j. 4 Ads 77/2007 – 91, č. 2112/2010 Sb. NSS, ani v rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 – 347, č. 2368/2011 Sb. NSS, na které poukazovala stěžovatelka; v obou judikátech pouze obecně připustil možnost krajského soudu odchýlit se od dosavadní judikatury, jestliže není v dané věci přímo zavázán právním názorem kasačního soudu podle § 110 odst. 4 s. ř. s., a opře-li svůj odlišný právní názor o komplexní, racionální a transparentní argumentaci.

[35] Krajský soud postupoval v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku č. j. 7 As 114/2015 – 36, pokud připustil a provedl důkazy o tvrzeném zfalšování revizní zprávy, ačkoli námitka zfalšování revizní zprávy nebyla uvedena v žádném žalobním bodu uplatněném ve lhůtě pro podání žaloby. Jednalo se totiž o okolnost, k níž byl krajský soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[36] Obecně platí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou vyjádřenou v § 75 odst. 2 s. ř. s., podle kterého soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, a dále koncentrační zásadou vyjádřenou v § 71 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobní body jsou jednou z náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z nich musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobní body z pohledu žalobce pozitivně vymezují, co konkrétně bude soud přezkoumávat, z pohledu soudu pak negativně vymezují, čím se soud zabývat nebude. Soud zásadně není oprávněn překročit hranici přezkumu vymezenou žalobními body a zrušit napadené rozhodnutí z jiných důvodů; učiní-li tak, zatíží své rozhodnutí vadou, která má vliv na jeho zákonnost.

[37] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, však platí, že „*krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.)*.“ Citovaný právní názor je nutnou výjimkou z dispoziční zásady. Trpí-li řízení před správním orgánem nebo napadené správní rozhodnutí takovými vadami, které brání jeho

pokračování

přezkumu v mezích žalobních bodů, je zrušení takového rozhodnutí jediným logickým procesním vyústěním. Jiný postup soudu je v těchto případech vyloučen.

[38] Zákon výslovně ukládá správnímu soudu povinnost zrušit napadené rozhodnutí i bez návrhu, zjistí-li takové vady, které vyvolávají jeho nicotnost (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.). Další případy, v nichž je třeba rozhodnutí zrušit z úřední povinnosti, neboť jej nelze přezkoumat v mezích žalobních bodů, dovodila soudní praxe.

[39] První okruh těchto případů vychází z § 76 odst. 1 s. ř. s., podle kterého může soud rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání, nelze-li pro tam vymezené vady řízení (nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, závažný nesoulad zjištěného skutkového stavu se správním spisem či podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé) přezkoumat věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Předmětné ustanovení však bez dalšího není výjimkou z dispoziční zásady. Nesměřují-li žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může soud zrušit napadené rozhodnutí, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl (srov. shora citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Asz 79/2009 – 84).

[40] Obdobně je soud povinen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přihlížet z úřední povinnosti i k určitým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, které nejsou výslovně upraveny soudním řádem správním. K těm patří například zánik odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS), prekluze daňové povinnosti (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 1420/07), nebo absolutní neplatnost právního úkonu (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, č. 38/2009 Sb. n. u. ÚS).

[41] V nyní posuzované věci žalobce uplatnil ve lhůtě pro podání žaloby námitky proti revizní zprávě ze dne 15. 10. 2010, která byla jedním z klíčových podkladů žalobou napadeného rozhodnutí. Namítl, že revizní zpráva nebyla způsobilým důkazním prostředkem, neboť obsahovala pouze hodnocení výsledků měření a postrádala údaje o provedeném měření. Také namítl, že revizní zpráva se vztahovala pouze k NN instalacím a zcela pominula VN instalace (trafostanici či přípojku) uvedené ve smlouvě o dílo ze dne 3. 9. 2010 a v kolaudačním souhlasu ze dne 6. 12. 2010. Lhůta k podání žaloby uplynula dne 21. 12. 2013. Nepravost revizní zprávy žalobce zmínil poprvé dne 14. 1. 2015, a následně ve dnech 13. 2. 2015 a 23. 4. 2015, a k prokázání navrhl důkazy (mj. policejní e-mailovou korespondenci s revizním technikem, který měl zprávu vyhotovit, a úřední záznam o podání vysvětlení).

[42] Vyvstane-li důvodná pochybnost o pravosti listiny, jejíž náležitosti jsou předmětem žalobních bodů, je krajský soud povinen se pravostí zabývat z úřední povinnosti i mimo rámec žalobních bodů a provést související navržené důkazy. Otázka nepravosti revizní zprávy zpochybňuje zjištěný skutkový stav a nutně předchází právnímu posouzení namítaných náležitostí revizní zprávy již proto, že podkladem právního posouzení věci může být jen správně a úplně zjištěný skutkový stav bez procesních vad. Jinými slovy, je-li klíčový dokument falzifikovaný, je nadbytečné zabývat se žalobními námitkami o jeho náležitostech, neboť nemůže obstát z povahy věci. Krajský soud tedy postupoval v souladu

se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, pokud se zabýval nepravostí revizní zprávy a provedl důkazy k jejímu prokázání.

[43] Shora uvedené není v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle které soud vychází při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je-li listina nepravá, je nepravá od počátku, tedy od okamžiku, kdy se stala součástí správního spisu a podkladem napadeného rozhodnutí. Důkazy o její nepravosti se tudíž týkají skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud byl tedy při úvaze, zda provádět dokazování k pravosti revizní zprávy ze dne 15. 10. 2010 č. R10/064, nejen vázán dle § 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale takový postup byl nezbytný a s poukazem na shora uvedená rozhodnutí rovněž oprávněný k tomu, aby následně vůbec mohl přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Není proto důvodná námitka stěžovatele, pokud spatřuje nezákonnost postupu krajského soudu ve vypořádání žalobního bodu uplatněného po marném uplynutí lhůty k podání žaloby. Z uvedených důvodů rovněž Nejvyšší správní soud neshledal splnění podmínek § 17 s. ř. s. k postoupení věci rozšířenému senátu k rozhodnutí, jak stěžovatel navrhoval.

K pravosti revizní zprávy

[44] Nejvyšší správní soud se oproti postupnému přezkumu důvodnosti jednotlivých kasačních námitek zaměřil se na to, zda odůvodnění rozsudku krajského soudu jako celek ob stojí či nikoli. Takový postup je odůvodněn specifiky projednávané věci. Nelze o důvodnosti kasační stížnosti uvážit, aniž by kasační soud nekonfrontoval hodnocení důkazních prostředků provedené krajským soudem s kasačními námitkami. Specifikem rovněž je, že podstatnou roli při hodnocení provedených důkazních prostředků sehrálo odborné vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru kriminalistické techniky a expertíz ze dne 29. 2. 2016 k pravosti podpisu J. K. na revizní zprávě ze dne 15. 10. 2010.

[45] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. náleze ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, publikovaný jako N 3/36 SbNU 19; náleze ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, publikovaný jako N 108/41 SbNU 349; či náleze ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, publikovaný jako N 207/54 SbNU 565). Podstatné je, aby ze soudního rozhodnutí zřetelně vyplývaly konkrétní důvody vedoucí k závěru o důvodnosti či nedůvodnosti podané kasační stížnosti.

[46] Krajský soud se zabýval při rozhodování o žalobě především skutkovými okolnostmi. Musel přezkoumat, zda ob stojí předpoklad, že stěžovatel předložil v licenčním řízení všechny doklady, které předepisuje především § 7 odst. 4 energetického zákona. Klíčové bylo, zda revizní zpráva ze dne 15. 10. 2010 č. R10/064 prokazuje splnění technických předpokladů (technické úrovně odpovídající právním předpisům) resp. požadavků k zajištění bezpečnosti práce (§ 7 odst. 4 energetického zákona, § 9 písm. a) zákona č. 426/2005 Sb., o udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích] pro udělení licence. Jestliže má revizní zpráva prokázat uvedené skutečnosti, je nezbytné, aby byla vyhotovena osobou s oprávněním takovou zprávu vypracovat. Jen tehdy je revizní

pokračování

zpráva způsobilá být podkladem, který právní předpisy vyžadují v licenčním řízení. Podle přílohy 2 bodu 6 vyhlášky 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti, obsahuje revizní zpráva zejména (vedle dalších náležitostí) jméno, popř. jména a příjmení, podpis a evidenční číslo revizního technika. Prováděcí předpis výslovně normuje předpoklad vyplývající jinak z povahy věci, že pokud má revizní zpráva osvědčovat to, co je v ní uvedeno, musí být autorizována vyhotovitelem revizní zprávy, u něhož je osvědčena jeho odborná revizní způsobilost k vyhrazeným technickým zařízením (§ 6c odst. 3 písm. e) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce).

[47] Stěžovatel staví kasační stížnost na předpokladu, že z provedeného dokazování lze dospět ke dvěma skutkovým verzím. Verze zastávaná krajským soudem vychází z toho, že neznámá osoba s přístupem k razítku revizního technika zhotovila za účelem získání rozhodnutí o udělení licence falešnou revizní zprávu. Podle stěžovatele však lze uzavřít i tak, že společnost NELUMBO zadala provedení revize a vyhotovení revizní zprávy svému zaměstnanci J. K. a tato osoba se rozhodla po podání žaloby i z důvodu částečných nedostatků ve zprávě či negativního vztahu ke společnosti NELUMBO popřít, že zpracovala předmětnou revizní zprávu. Stěžovatel byl přesvědčen, že na základě provedeného dokazování před krajským soudem se krajský soud nemohl bezpečně přiklonit k první skutkové verzi. Zatímco krajský soud uzavřel, že J. K. revizní zprávu nepodepsal, a proto je třeba zrušit rozhodnutí o udělení licence, stěžovatel je přesvědčen, že revizní zprávu podepsal a důvody změny jeho stanoviska leží mimo okolnosti rozhodné pro udělení licence. Ani stěžovatel nevytýká krajskému soudu primárně způsob hodnocení důkazních prostředků. Spíše předkládá vlastní oponentní hodnocení, které vede k pro něj příznivějšímu závěru.

[48] V průběhu řízení před krajským soudem vyvstala pochybnost, zda revizní technik J. K. skutečně vyhotovil revizní zprávu, která byla jedním z podkladů licenčního řízení. On sám tuto skutečnost výslovně popřel. Bylo třeba postavit tuto skutečnost najisto. Současně nebylo nezbytné zjišťovat všechny související okolnosti, především to, kdo ji místo něj případně podepsal, pokud se bezpečně zjistí, že to nebyl J. K.. Pro účely posouzení zákonnosti licenčního řízení postačuje bezpečně zjistit, zda osoba uvedená jako revizní technik a podepsaná na revizní zprávě tuto zprávu skutečně vyhotovila a podepsala. Pokud tomu tak nebylo, je pro licenční řízení bez významu, kdo tak případně učinil a za jakých okolností byla nepravá revizní zpráva vyhotovena. Nic to totiž nemění na faktu, že v licenčním řízení nebyly stěžovatelem předloženy všechny právními předpisy požadované doklady.

[49] Krajský soud poukázal na komunikaci mezi policií aj. K., včetně podaného vysvětlení z 27. 1. 2015. Z té vyplývá výchozí předpoklad, že J. K. nevyhotovil revizní zprávu, neboť to výslovně prohlásil. Krajský soud poukázal na revizní zprávu z 16. 11. 2010, týkající se elektrárny Chvalkovice, která byla opatřena stejným číslem jako předmětná revizní zpráva z 15. 10. 2010. Zaměřil se rovněž na odlišnou grafickou úpravu textu revizních zpráv, jejichž vyhotovení J. K. nepopřel, oproti v licenčním řízení předložené zprávě, na jiný tvar čísla předložené revizní zprávy oproti zprávám, které J. K. podle svého tvrzení vyhotovil (*Rrok/číslo* oproti *číslo/rok*). Krajský soud rovněž zjistil, že revizní zpráva shodného čísla nepochází pouze z 15. 10. 2010, ale shodným číslem je

opatřena rovněž zpráva z 10. 12. 2010, vztahující se rovněž k posuzované elektrárně v Křenovicích. Pozornost rovněž věnoval užití čísla revizního technika s tím, že ve zprávách, jejichž vyhotovení J. K. nepopřel, bylo (paradoxně) uváděno číslo technika v nesprávném tvaru (počínající čtyřčíslem 6315) oproti správnému (počínajícímu čtyřčíslem 6315), které se naopak vyskytuje na zprávách pro elektrárnu v Křenovicích a na dalších zprávách pro Chvalkovickou sluneční s. r. o. a Budskou solární s. r. o., k nimž se však J. K. nehlásí. Ve prospěch tvrzení J. K., že předmětnou revizní zprávu nevyhotovil, nepřímo podle krajského soudu nasvědčuje i to, že by musel během jednoho dne (15. 10. 2010) uskutečnit vedle revize v Křenovicích též revizi elektráren v Boudách na Písecku (zpráva R10/062), v Hradčanech u Tišnova (R 10/061) a v Ledcích u Židlochovic (R 10/063), což krajský soud považoval za velmi nepravděpodobné. Krajský soud rovněž zdůraznil, že žádný ze svědků, které stěžovatel navrhoval v řízení před krajským soudem, nepotvrdil, že by viděl, jak J. K. vyhotovuje revizní zprávu pro elektrárnu v Křenovicích, či jak ji komukoli předává.

[50] Výchozím bylo tvrzení J. K., že revizní zprávu nevyhotovil. Současně nebylo k dispozici ucelené zjištění, kdo tedy revizní zprávu místo něj vyhotovil, opatřil falešným podpisem a za jakých skutkových okolností. Proto musel krajský soud dovodit závěr o nepravosti podpisu na revizní zprávě z konkrétních skutkových okolností, které činily řádné provedení revize v praxi velmi obtížně uskutečnitelným, ne-li nemožným. Jde zejména o předpoklad provedení několika revizí ve vzdálených elektrárnách během jednoho dne, či existenci různých revizních zpráv se shodným číslem k různým fotovoltaickým elektrárnám. Přestože krajský soud zcela oprávněně vyjádřil pochybnost nad těmito zjištěními, přesto tato zjištění mohla být hodnocena pouze ve svém souhrnu, nikoli jako přímý důkaz o tom, že je revizní zpráva falzem. Krajský soud je správně konfrontoval s tvrzeními o číselné řadě revizních zpráv, jejichž pravost J. K. nezpochybnil, s tvrzeními o užitém tvaru čísla revizní zprávy či o různém čísle revizního technika, které bylo užíváno. Skutečností zůstává, že krajský soud neměl (vedle tvrzení J. K.) k dispozici důkazní prostředky k přímému zjištění, kdo místo J. K. revizní zprávu vyhotovil a podepsal a rovněž nebyly zjišťovány a tvrzeny takové okolnosti, které by to u J. K. zcela nezpochybnitelně vylučovaly (např. ověřitelná dlouhodobá nepřítomnost). Přesto je hodnocení důkazních prostředků provedené krajským soudem přesvědčivé, krajský soud pečlivě provedl důkazní prostředky, které měl k dispozici. Neomezil se pouze na předmětné licenční řízení, připojil rovněž licenční správní spisy Budské solární s. r. o., Chvalkovické sluneční s. r. o. a společnosti Moravia – Sun s. r. o. a též správní spis stěžovatele vztahující se k územnímu a stavebnímu řízení včetně kolaudačního souhlasu k FVE Křenovice.

[51] Dne 22. 3. 2016 sdělil žalobce Nejvyššímu správnímu soudu, že obdržel ze souběžně vedené trestní věci odborné vyjádření ke zkoumání ručního písma ze dne 29. 2. 2016, které potvrzuje závěry učiněné krajským soudem. Odborné vyjádření představuje důkazní prostředek, který se vztahuje ke skutkovému stavu v době vedení licenčního řízení. Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav, jako podklad pro rozhodování soudu a porovnat jej s užitou právní kvalifikací (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013-79).

pokračování

Přípustnost provádět dokazování též v řízení o kasační stížnosti vyplývá z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[52] Nejvyšší správní soud tedy nařídil ve věci s odkazem na § 109 odst. 2 s. ř. s. ústní jednání. Při něm provedl v souladu s § 130 o. s. ř., § 60 a § 77 s. ř. s. též důkaz sdělením podstatných částí odborného vyjádření. Odborné vyjádření vypracovala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor kriminalistické techniky a expertíz. Úkolem zkoumání bylo posoudit, zda podpis ve znění „K.“ na písemnosti – zprávě o výchozí revizi elektrické instalace ze dne 15. 10. 2010, nacházející se ve spisovém materiálu žalovaného (tedy správním spisu v této věci - sp. zn. LIC-13668/2010-ERÚ) je pravým podpisem J. K. Odborné vyjádření ústí po provedeném srovnání se srovnávacím materiálem v jednoznačný závěr, že zpráva o výchozí revizi elektrické instalace ze dne 15. 10. 2010 byla vyhodnocena pro zkoumání pravosti z písmoznaleckého hlediska jako zpracovatelná. Odborné vyjádření jednoznačně uzavírá, že sporný podpis na revizní zprávě založené ve správním spise není pravým podpisem J. K. Jedná se o podpis padělaný, který byl vyhotoven patrně s určitou snahou o nápodobu vzoru jeho podpisu.

[53] Účastníci řízení byli informováni, že je odborné vyjádření součástí soudního spisu, vedle toho, že byly jeho podstatné části čteny při ústním jednání, měli možnost se s ním seznámit nahlédnutím do spisu. O tom byli poučeni v předvolání k ústnímu jednání. Stěžovatel ani žalovaný věcně nebrojili proti závěrům vyplývajícím ze zkoumání písma. Odbor kriminalistické techniky a expertíz je odborným pracovištěm Policie ČR oprávněným k vypracování znaleckých posudků či odborných vyjádření mimo jiné pro obor „zkoumání ručního písma“. Odborné vyjádření představuje významný důkaz, který bezpečně podporuje tvrzení J. K., že zprávu o výchozí revizi elektrické instalace ze dne 15. 10. 2010 č. R 10/064 skutečně nezpracoval a nevyhotovil. Vyplývá z něj rovněž, že krajský soud hodnotil ve výsledku správně důkazní prostředky, které měl k dispozici. V porovnání s ostatními provedenými důkazy (srovnání odlišné grafické podoby zpráv, k nimž se J. K. hlásí, argumentace tvarem čísla zprávy, poukaz na obdobné zprávy k jiným elektrárnám vyhotoveným k témuž dni atd.) jde o přímý důkaz svědčící tvrzení J. K., že revizní zprávu skutečně nepodepsal. Jestliže má revizní technik podpisem revizní zprávy potvrdit, že elektrická instalace vyhovuje z hlediska bezpečnosti, pak za situace, kdy tento technik zprávu objektivně nepodepsal a tvrdí, že ji ani nevyhotovil, nelze než uzavřít, že v licenčním řízení předložená revizní zpráva je falzem, které nemůže dokladovat technickou úroveň energetického zařízení. Provedené důkazy proto podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu svědčí pouze jedné z v úvodu kasační stížnosti vytčených verzí, podle které revizní technik revizní zprávu nevyhotovil.

[54] Stěžovatel nejprve reagoval v kasační stížnosti na důkazní situaci, která vyplynula v řízení před krajským soudem, tedy ještě předtím, než bylo k dispozici odborné vyjádření k pravosti podpisu revizního technika. Proto se snažil vyvrátit jednotlivé argumenty krajského soudu s tím, že představují pouze řetězec nepřímých souvislostí, které by pouze mohly nasvědčovat nepravosti revizní zprávy, avšak v případě jejich zpochybnění tomu tak není. Jak již bylo uvedeno, provedením důkazu odborným vyjádřením se důkazní situace podstatně vyvinula a její hodnocení koresponduje závěru, ke kterému dospěl krajský soud. Stěžovatel poukázal na to, že argument uvedení nesprávného čísla revizního technika na „správných“ revizních zprávách a obráceně, ve skutečnosti neplatí a označil zprávy, které

J. K. považuje za jím vyhotovené, přestože mají jiné číslo revizního technika (paradoxně číslo správné). I kdyby však bylo zpochybněno tvrzení J. K. o v omylu užívaném nesprávném čísle revizního technika, lze touto argumentací pouze oslabit přesvědčivost argumentů krajského soudu. Lze jí pouze přesvědčit, že neplatí tvrzení o užívání jiného čísla technika na řádně vyhotovených zprávách. Zjištěná odlišnost však nemůže žádným způsobem zvrátit tvrzení technika, že zprávu nevyhotovil ve spojení s objektivním odborným vyjádřením, že předkládanou zprávu nepodepsal.

[55] Účelem dokazování před krajským soudem nebylo podrobně zmapovat revizní činnost revizního technika v posledních měsících roku 2010 a zjistit, zda v období od 13. 10. 2010 do 13. 12. 2010 skutečně nevyhotovil žádnou revizní zprávu, ačkoli dle tvrzení svědků H. a F. dělal pro společnost NELUMBO veškeré revize. Obdobně pak pokud jde o potenciální možnost manipulace jednotlivými revizními zprávami v důsledku výjimek v číslování „pravých“ zpráv na chronologickém principu. Jako ve srovnání s ostatními provedenými důkazy okrajovou je nutno rovněž hodnotit otázku, zda J. K. bezvýhradně revidoval pouze elektrárny do výkonu 1 MW či zda tak činil i u výkonnějších elektráren, popř. jaké druhy revizí u nich prováděl. Bylo třeba zjistit okolnosti vyhotovení revizní zprávy právě pro elektrárnu v Křenovicích. Pokud ostatní souvislosti dílčím způsobem vyplynuly, bylo tomu tak pouze v souvislosti se zprávou ze dne 15. 10. 2010 a s hodnocením důkazní situace krajským soudem. Dokazování rovněž nebylo vedeno k tomu, zda technik z osobních pohnutek účelově vybral z jím vyhotovených zpráv pouze některé s cílem upravit důkazní situaci a ovlivnit výsledek řízení o žalobě. Tyto argumenty by mohly mít případně místo pouze pokud by k závěru o nesprávnosti názoru krajského soudu postačovalo zpochybnit jednotlivé úvahy krajského soudu. Tak tomu nebylo. Po doplnění dokazování shora uvedeným odborným vyjádřením má názor krajského soudu pevnou oporu ve skutkových zjištěních.

[56] Lze jistě připustit jako alespoň potenciálně možné vysvětlení, že datum, ke kterému byla revizní zpráva vyhotovena, nemusí nutně vždy korespondovat datu faktického ověření nezávadnosti revidovaného stavu přímo v elektrárně. Jestliže však má revizní technik potvrdit svým podpisem skutečnosti uvedené v revizní zprávě, ztrácí zjištěním nepravosti podpisu na účinnosti námitka, že oproti jiným zprávám obsahuje zpráva z 15. 10. 2010 přesné označení zahájení, ukončení, vypracování a předání revizní zprávy. Chybějící pravý podpis revizního technika ve spojení s jeho jménem, příjmením a evidenčním číslem má totiž za důsledek, že skutečnosti uvedené ve zprávě nejsou osvědčeny k tomu určenou osobou vybavenou potřebnými znalostmi.

[57] Za těchto okolností rovněž nebylo třeba doplnit dokazování výsledkem svědkyně D. H. Tato svědkyně se měla vyjadřovat ke zvyklostem ve společnosti NELUMBO a k tomu zda byl notebook pana K. a jeho razítko revizního technika volně přístupné či nikoli. Tyto okolnosti nemohou zvrátit zjištění, že pan K. nepodepsal zprávu, kterou stěžovatel předložil jako podklad v licenčním řízení. Jak již bylo uvedeno, v řízení o přezkumu správního rozhodnutí nebylo úkolem správního soudu bezpečně zjistit, kdo revizní zprávu opatřil (falešným) podpisem a proč tak učinil. Okolnosti dostupnosti razítka revizního technika se tedy mýlí s tím, co bylo třeba v řízení zjistit a prokazovat, tedy zda byl J. K. skutečným autorem revizní zprávy či nikoli a zda může tato zpráva v licenčním

pokračování

řízení z tohoto důvodu obstat. Podstatné bylo, že předložená revizní zpráva neosvědčovala z tohoto důvodu nezávadnost elektrické instalace z hlediska bezpečnosti.

[58] Z obdobných důvodů nebylo třeba, aby krajský soud provedl opakovaný výslech J. K. V řízení nebylo třeba zjistit okolnosti existence revizní zprávy na FVE Moravský Žižkov, mající výkon nad 1 MW, či další podrobnosti k formátu revizních zpráv, které byly součástí počítačového souboru svědka, či k chronologickému řazení vyhotovovaných revizních zpráv. Nemohou totiž nic změnit na tom, že byla v licenčním řízení předložena revizní zpráva opatřená nepravým podpisem revizního technika.

[59] Obdobně hodnotil Nejvyšší správní soud prezenční listinu zaměstnanců zúčastněných na opakovacím školení v oblasti požární ochrany a bezpečnosti a ochrany zdraví při práci ze dne 14. 2. 2011 a prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období let 2009-2011. Tyto listiny se přímo nevztahují k tomu, zda byla revizní zpráva falzem či nikoli. Úvahy stěžovatele, kdo revizní zprávu ve skutečnosti místo revizního technika podepsal a zda to byla paní P., se mívá s tím, co bylo třeba v řízení zjistit a prokázat. Pokud stěžovatel z listiny dovozuje podobnost písma těchto osob, nezbyvá než konstatovat, že soud není vybaven potřebnými odbornými znalostmi k posouzení shodnosti ručního písma. Obdobně v případě tvrzené vizuální odlišnosti podpisů na daňových přiznáních. Posouzení ručního písma z hlediska jeho autorství je odbornou otázkou, jejíž zodpovězení je vyhrazeno osobám, které disponují potřebnými znalostmi – soudním znalcům či znaleckým ústavům a z jejich závěrů stran autorství písma je třeba v řízení vycházet.

[60] Obligatorností vlastnoručního podpisu oprávněného revizního technika na revizní zprávě předkládané v licenčním řízení je třeba argumentovat i při hodnocení znaleckého posudku č. 5/2/2016 ze dne 14. 6. 2016, který vyhotovil Ing. Radek Loub. Zadavatel znaleckého posudku požadoval odpověď znalce na otázku, zda lze u znalci předložených revizních zpráv jednoznačně identifikovat jednoho společného autora a pokud ano, kdo byli další autoři. Dále se dotazoval, zda představuje soubor dokumentů ucelený soubor revizních zpráv jednoho revizního technika a konečně, zda mohlo dojít ke změně či umělému vytvoření dokumentu tak, aby revizní zpráva R64/10 do souboru nezapadala. Otázky položené zadavatelem posudku, právní zástupkyní stěžovatele, míří ke zpochybnění důvodů, na kterých postavil své odůvodnění krajský soud. Jestliže krajský soud poukazoval na číselnou řadu revizních zpráv, které J. K. dle svého tvrzení vyhotovil, nabízí se snaha zpochybnit jak celistvost takové řady, tak její úplnost či neměnnost. Zjištění znalce, že zprávy byly vyhotoveny na dvou počítačích, či zda jde o ucelený soubor revizních zpráv revizního technika, nemíří k podstatě věci. Jak již bylo opakovaně zdůrazněno, § 9 písm. a) zákona č. 426/2005 Sb., o udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích vyžaduje k prokázání technických předpokladů doklad prokazující splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce – zprávu o revizi. Dokazováním bylo bezpečně zjištěno, že stěžovatel nepředložil v licenčním řízení takový doklad, neboť předložená zpráva byla opatřena nepravým podpisem. Právě podepsáním revizní zprávy revizní technik potvrzuje pravost ve zprávě uvedených skutečností. Pokud revizní technik vypověděl, že zprávu nevyhotovil a odborné vyjádření z 29. 2. 2016 jednoznačně potvrzuje, že podpis na revizní zprávě není jeho, nemohou tyto skutečnosti zvrátit ani případná zjištění, jak k tomu došlo, kdo a ze kterého počítače vyplnil skutkové

údaje do listiny, která se měla stát revizní zprávou. Tou se však nestala, neboť správnost údajů v ní uvedených nepotvrdil revizní technik disponující osvědčením k provádění revizí vyhrazených technických zařízení. Proto nemohou ani odpovědi znalce v oboru kybernetika a ekonomika Ing. Loubu změnit názor soudu o tom, že bylo třeba zrušit rozhodnutí o udělení licence a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[61] Stěžovatel dokládal splnění podmínek pro udělení licence rovněž znaleckým posudkem Richarda Chalupy ze dne 1. 4. 2016. Zadavatelem posudku byla právní zástupkyně stěžovatele a znalec se měl vyjádřit k výchozí revizi elektrické instalace revizního technika L. L. č. E10/279 ze dne 10. 12. 2010. Znalec uzavřel, že tato revize jednoznačně dokazuje splnění požadavků na bezpečný provoz revidovaných zařízení a mohla být použita jako doklad při žádosti o udělení licence pro provoz fotovoltaické elektrárny. Podle názoru krajského soudu je rozhodné, že nešlo o revizi energetického zařízení jako celku, ale pouze hlavního rozvaděče, připojení měničů, elektrické instalace měnírny a uzemnění hlavní pospojování měnírny. Poukázal rovněž na tvrzení L. L., že nerevidoval celou elektrárnu. Právě jako reakci na odůvodnění krajského soudu je třeba chápat závěr znalce Chalupy o využitelnosti revizní zprávy.

[62] Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že nelze s odstupem času zpětně posuzovat bezpečnost energetického zařízení, neboť takové hodnocení by trpělo nedostatkem skutkových podkladů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186). Revizní zpráva L. L. nebyla stěžovatelem předkládána jako podklad v licenčním řízení. Stěžovatel nedokládal splnění zákonných požadavků revizní zprávou tohoto technika. Žalovaný tak při rozhodování o udělení licence vůbec nehodnotil a hodnotit nemohl, co vlastně má tato revizní zpráva osvědčovat a zda tak skutečně činí. Úkolem správních soudů je přezkoumat zákonnost rozhodnutí správních resp. řízení, které jeho vydání předcházelo. Účelem soudního řízení není provádět dokazování rekonstrukce případného skutkového stavu bez zřetele k tomu, zda byly zjišťované okolnosti vůbec předmětem hodnocení správním orgánem. Takový postup by byl v konečném důsledku nahrazováním činnosti státní správy, což správním soudům nepřisluší.

K dobré víře stěžovatele

[63] Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti rovněž námitku týkající se dobré víry. Tuto námitku podrobněji rozvedl v replice k vyjádření žalobce ze dne 3. 5. 2016. Nejvyšší správní soud zdůraznil např. v rozsudku ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 As 95/2015 - 111, že „*při přezkumu rozhodnutí v řízení o žalobě podané nejvyšším státním zástupcem v naléhavém veřejném zájmu je nutné také zohlednit mimořádnost těchto žalob podávaných podle § 66 odst. 2 s. ř. s., které podle tohoto ustanovení neslouží k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétní osoby, nýbrž k ochraně naléhavého veřejného zájmu. Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být pokračování realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů (...) závěr o důvodnosti žaloby by měl být založen výlučně na závažných zjištěních, která by v podstatné míře zpochybňovala či vyvracela zjištění žalovaného, která učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která např. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků*

pokračování

trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence“. Nahlíženo hledisky vymezenými v citovaném rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud v této věci k závěru, že předložení revizní zprávy se zfalšovaným podpisem, nikoli podpisem revizního technika, je natolik významnou skutečností, že vyvolává důvodné pochybnosti, že by žalovaný neudělil licenci, pokud by mu to bylo známo. Nejvyšší správní soud již v minulosti zdůraznil (rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015 – 229, odst. 138), že „posuzování technické způsobilosti (bezpečnosti) je odborná technická otázka. Řízení o udělení licence přitom není vystavěno na zásadě, že by měl správní orgán aktivní vyhledávací činností zjišťovat z žadatele, zda jsou splněny podmínky pro udělení licence, ale je vystavěno na zásadě, že prokázání těchto podmínek je na žadateli. Z těchto důvodů byl v právních předpisech stanoven požadavek, aby žadatel předložil doklad v podobě revizní zprávy, kterým se prokazuje bezpečnost elektrárny. Revizní technik pak svým podpisem na revizní zprávě stvrzuje jak závěr revizní zprávy, tak řádnost všech postupů při jejím zpracování.“ Při předložení falešné revizní zprávy je třeba vycházet z toho, že pro účely udělení licence ve skutečnosti žádná revizní zpráva, která by mohla osvědčit splnění technických předpokladů, nebyla předložena. Sám stěžovatel v kasační stížnosti původně výslovně uvedl (ještě předtím, než bylo k dispozici odborné vyjádření), že „odmítnutí dobré víry na straně stěžovatelky by bylo důvodné, pokud by bylo jasně prokázáno, že revizní zpráva je falzifikát“ (strana 13 kasační stížnosti). Závěr odborného vyjádření k pravosti podpisu na revizní zprávě spolu s výpovědí svědka K., že zprávu nevyhotovil, umožňují jednoznačně uzavřít, že zpráva falzifikátem byla.

[64] Je nepochybně veřejným zájmem, aby v licenčních řízeních k výkonu natolik náročné činnosti (včetně nemalých pořizovacích nákladů) jako je výroba elektrické energie, povolovaných navíc na relativně dlouhou dobu, byly předkládány podklady, které skutečně mohou osvědčovat to, co je v nich uvedeno. Pokud byl namísto takových podkladů předložen zfalšovaný podklad, jde o nezákonnost natolik významnou, že ji nelze překlenout či dokonce bagatelizovat poukazem na to, že technický stav elektrárny byl ke dni vydání rozhodnutí o licenci ve skutečnosti odpovídající, popřípadě tvrzením, že ani následný provoz nesvědčí nesplnění podmínek vyžadovaných v licenčním řízení. Závažnost zjištěné nezákonnosti je třeba poměřovat s důvodem, pro který bylo v konkrétní souvislosti vyžadováno dodržení právních předpisů. Posléze nastalé skutečnosti proto nemohou bez dalšího vést k závěru, že zjištěná nezákonnost nebyla natolik významnou, aby odůvodnila zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

[65] Stěžovatel si je nepochybně vědom, že nese odpovědnost za pravost jím předkládaných listin v licenčním řízení, pokud právě jejich předložením dokládal splnění podmínek pro udělení licence. Tímto způsobem je revizní technik spoluodpovědný za náležité zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Kriteriem pro udělení či neudělení licence není to, zda má či nemá předkladatel povědomost o pravosti předkládaných dokladů. Jejich pravost se presumuje, neboť jinak nemohou osvědčovat to, co je v nich

uvedeno. Stěžovatel se mýlí, pokud se staví do pozice někoho, kdo nyní snáší negativní důsledky okolností, o nichž nevěděl. Tvrzená nevědomost stěžovatele o nepravosti revizní zprávy nemůže mít vliv na to, že v řízení o žalobě podle § 66 s. ř. s. vyplynuly tak zásadní okolnosti, pro které bylo třeba zrušit žalobou napadené rozhodnutí.

[66] Nejvyšší správní soud si je vědom relativně dlouhé doby, která uplynula od právní moci udělení licence do podání žaloby Nejvyšším státním zástupcem. Rovněž si je vědom potřeby poměřovat závažnost zjištěné nezákonnosti požadavkem potřeby respektovat požadavek dobré víry vyplývající z relativně dlouhé doby, po kterou bylo napadené rozhodnutí v právní moci a nebylo napadeno dostupnými procesními prostředky. Přesto považoval skutková zjištění o pravosti revizní zprávy za natolik závažná, že rozhodnutí o udělení licence nemohlo před správními soudy obstát.

[67] Vyslovený názor rovněž nelze považovat za vybočení v porovnání s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu v jiných případech týkajících se žalob Nejvyššího státního zástupce proti rozhodnutím o udělení licence na provoz fotovoltaické elektrárny. V již zmíněné věci sp. zn. 9 As 256/2015 posuzoval soud situaci, kdy revizní technik před vyhotovením revizní zprávy elektrárnu nenavštívil, neprohlédl a současně uvedl, že revizní zprávu vytvářel „od stolu“. I v uvedeném případě soud zamítl kasační stížnost zúčastněné osoby proti rozsudku krajského soudu, jímž bylo k žalobě Nejvyššího státního zástupce zrušeno rozhodnutí o udělení licence. Nezákonnost zjištěná v nyní projednávané věci je podle přesvědčení soudu ještě závažnější. Pokud totiž revizní technik vyhotoví revizní zprávu, aniž by fyzicky zrevidoval skutečný stav, trpí tato zpráva nedostatkem vypovídací hodnoty, avšak je v pořádku alespoň z formálního hlediska - revizní technik ji skutečně vyhotovil. Nyní tato zpráva neproказuje ani to, že ji vyhotovila k tomu povoláná osoba. Tím spíše nemůže prokazovat skutečnosti, které jsou v ní uvedeny, tedy že elektrárna vyhovuje ve vztahu k bezpečnosti práce.

K námitkám proti postupu krajského soudu

[68] Stěžovatel uplatnil námitku týkající se nesrozumitelnosti zvukového záznamu z jednání. Této námitce je třeba vytknout její nekonkrétnost, pokud postupu krajského soudu vytýká „*naprostou nesrozumitelnost*“ zvukového záznamu pořízeného z ústního jednání. I z kasační stížnosti se jeví, že stěžovatel nepovažuje zvukový záznam za zcela nepoužitelný. Stěžovatel nespecifikuje tvrzené vady záznamu např. časovým vymezením, kterého úseku záznamu se má nesrozumitelnost týkat. To by mohlo být akceptovatelné pouze tehdy, pokud by byl zvukový záznam zcela nepoužitelný, což ani stěžovatel netvrdí. Přestože následně cituje odbornou literaturu, ze které plyne požadavek na úplnost a srozumitelnost zvukového záznamu, k uchopitelnosti kasační námitky je nejprve třeba konkrétně označit, které úseky záznamu považuje stěžovatel za nesrozumitelné, a to prostřednictvím data jednání a časového údaje o poškození záznamu, či alespoň označením konkrétního svědka, jehož výpověď je dle jeho mínění nesrozumitelná. Bez takového určení je kasační námitka obecná. Proto lze stejně obecně konstatovat, že z odůvodnění rozsudku krajského soudu nevyplývají takové deficity protokolu o ústním jednání, které by znemožnily zjistit obsah provedených důkazů a tyto následně hodnotit.

pokračování

[69] Stěžovatel vznesl výhrady k tomu, že věc projednával senát č. 62A Krajského soudu v Brně. Námitku rovněž formuloval relativně obecně. Omezil se na tvrzení, že „*kromě skutečnosti, že již samotné přidělování pořadových čísel jednotlivým spisům budí jisté pochybnosti, je zjevné, že při aplikaci speciálního pravidla uvedeného v rozvrhu práce neměla být s největší pravděpodobností předmětná věc přidělena senátu 62*“. V čem však přidělování spisů budí pochybnosti nebo v čem spočívá ona největší pravděpodobnost, již stěžovatel neuvádí. Lze proto ve shodě s ním připomenout, že rozvrh práce Krajského soudu v Brně pro rok 2013, podle kterého byla tato věc přidělena k vyřízení senátu 62A, stanoví vedle dalších stěžovatelem zmíněná dvě pravidla pro přidělování věcí. Podle prvního věci, u nichž je dána totožnost účastníků řízení nebo totožnost napadeného rozhodnutí, přidělí vedoucí kanceláře do toho senátu, v němž bylo takové rozhodnutí vydáno. Dojde-li soudu téhož dne několik (nejvýše však 30) žalob téhož žalobce proti témuž žalovanému, přidělí je vedoucí kanceláře všechny do senátu 29. Při druhém nápadu takových věcí je přidělí všechny do senátu 30, při třetím nápadu takových věcí do senátu 31, při čtvrtém nápadu do senátu 62, při pátém nápadu do senátu 29 atd. Není pochyb, že při přidělení projednávané věci se uplatnilo v pořadí druhé uvedené pravidlo. Ze stěžovatelem předložené odpovědi žalobce na žádost o informaci vyplývá (ve shodě s tím co stěžovatel namítl), že žalobce podal dne 26. 11. 2013 dvě žaloby vedené pod sp. zn. 62 A 107/2013 a 62 A 111/2013 a dne 4. 12. 2013 dvě žaloby vedené pod sp. zn. 62 A 109/2013 (tato věc) a 62 A 112/2013. Protože v každý den napadla k soudu více než jedna věc mezi týmiž účastníky, není pochyb, že bylo postupováno podle v pořadí druhého pravidla, které upravuje přidělování „skupinových“ věcí. Pak ale nezavdává žádných pochybností pouhá skutečnost, že druhá dvojice žalob napadla opět senátu 62 A. Mezi oběma daty je 8 kalendářních dnů a při počtu čtyř senátů, do nichž byly věci přidělovány, je zcela myslitelné, že v tomto období napadly další věci přidělované podle druhého pravidla. V důsledku toho dne 4. 12. 2013 opět „vyšla řada“ na senát 62 A k projednání a rozhodnutí v pořadí druhé dvojice žalob.

[70] S poukazem na všechny shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[71] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci a žalovanému, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu

